

ծառայարար չկապուիս՝ եթէ չես ուզեր
 թարգմանութիւնդ ձանձրալի եւ տաղտկալի
 ընել քու ընթերցողացդ: Այս կանոնին խո-
 չական գործադրութիւնը սրբան եւ դժուար
 երեւի, հարկաւորութիւնը պէտք է ստիպէ
 զքեզ այս դժուարութեան յաղթելու՝ յո-
 գուտ ազգին եւ իպիսանութիւն նոյն իսկ
 թարգմանութեան:

Բազմամեայ փորձը յայտնապէս ցուցու-
 ցած է մեզի, ինչպէս նաեւ բազմաց, որ շատ
 աւելի դիւրին է հին կամ նոր մատենադրի
 մը մէկ գրուածքը առնուլ ճշգրտութեամբ

թարգմանել, քան թէ նոր կենցաղօգուտ՝
 ուսումնական, բարոյական, վիպասանական
 գրուածք մը, եւս եւ լրագրական յոգուած
 մը առնուլ՝ թարգմանարար յօրինել եւ մեր
 ազգին կարօտութեանն ու հասկըցողութեանը
 յարմարեցնել, եւ ահա այս դժուարութիւնը
 յանձն առնողը՝ ըստ մեր կարծեաց՝ աւելի
 մեծ ծառայութիւն եւ օգուտ կընէ ազգին,
 գէթ առ այժմ, քան թէ բազմահատոր կամ
 մեծահատոր գրքերը ճիշդ թարգմանելով,
 եւ կամ օրագրաց մէջ անոնցմէ երկար եր-
 կար յօդուածներ հրատարակելով:

Ա Ռ Ա Կ

ԳԱՅԼ ԵՒ ԱՂՈՒՅՍ.

Առիւծին մէկը ամառուան տաքուն

Թաւ թուրիւրուն քով կէս արթուն կէս քուն.

Երկընցեր պառկեր

Անհոգ կեցած էր.

Գայլ մը կատաղի քովն հասաւ յանկարծ,

Անօթութենէն աչքը մութ կոխած,

Գաւակն առիւծին տեսաւ չքաեսաւ՝

Զարկաւ ակուններն՝ ուժով մը խածաւ:

Առիւծը ցատքեց տեղէն սաստկապէս,

Վաղեց լեռնէն վեր կայծակի մը պէս.

Գայլը դաւակէն աղապով կախուած

Քաշ պատառ կերթար՝ աչքը դուրս ընկած,

Անդիւէն ազուէսն ելաւ դիմացնին,

« Ու՞ր բարով, աղբար » հարցուց գայլուկին.

— Թող տուր բարեկամ, գայլն անոր ըսաւ.

Այս ինչ փորձանք էր որ գըլխուս եկաւ.

Բաղդաւոր մէկուն կըռնրկին կըպանք,

Նայիմք վերջապէս ո՛ւր պիտի երթանք »: